

בדרכי אלולתינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בនשיאות מרכז הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רוח' הרואה 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילון מופץ בכל בתיה הנקראת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנוי הלכה

הכנות לחינה בשבת

נשאל מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשוו"ת עולת יצחק ח"ג ס"כ"ח.

שאלת: עיינו בשבת בספר שלכת"ר שלחן ערוך המקוצר סימן ס"ב סעיף י' הדין בהכנות חילבה בשבת. הדברים היו אותו, דלא טפת ארעה דישראל במובלא, והוא שהקדוש ברוך הוא אומר לחוקאל נחוקאל כב' כד: ארץ לא מטהרה היא לא גשמה ביום ועם. רב ביבי אמר נפתחו לה שערין גן עדן והביאה אותו. אמר רב אבחו אלו מגן עדן הביאה אותו, לא היה מביאה דבר מעלה או קמנון או פלסמן, אלא רמז רמזה לו, אמרה לו לנוח מوطב מר מזה ולא מוטק מתחת ידיך. (בראשית ח, יט) ובמדרש הגדולי למהר"ז עדני וצ"ל מובא בלשון אחרת זו"ל: ותבא אליו היונה וגנו טרפ' בפי' וגנו, Mai משמע דהאי טרפ' לשאנא דמזוני הו, דכתיב הטריפני לחם חקי (משל ל, ח). ומאי שנא עללה זית, אמר ר' אליעזר אמרה יונה לפני הקב"ה היו מזונתי מרים כיות ונתונים בידך ולא היו מזון מתקיים כדבש ומוסרים ביד בשך ודם. עכ"ל לעניינו. וכדבריו מובא בגמרה סנהדרין ק"ח ע"ב ועירובין י"ח ע"ב.

וכבר למדנו חכמים שאם אפשר לתרץ את המדרשים שלא חולוק, עדיף. וכן גם כאן נראה שאין המדרשים חולוקים, ואכן היונה אמרה דבריה גם לקב"ה וגם לנח, ומדרשי אחד הביא אמר אחד ומדרשי שני הביא אמר שני. אלא דעתה צריכין אנו ביאור, מילא כאשר אמרה דבריה לקב"ה, מובן הדבר שפנינה דיא בבקשתה למי שאמר והיה העלם ולמי שגור עלייה מזונות. אך לשם אמרה דבר זה גם לנח?

ואפשר שבאה ללמידה שלא يتגאה וייחסב שהוא זן ומפרנסה, אלא היא מעדיפה להתפרנס אפילו בדברים מימי השכלה שלו. אך מכיוון שאסור לדבר בר כדי שמשתיבע עמו, על כן באמת לא אמרה לו זאת במשפטו, שהרי המדרש אמר רמז רמזו לו, ומה הרמז מوطב וכו'. עוד אפשר לומר שהיא שוחררכה לרמזו ואת גם לנח, הוא באמת לא בשביב נח עצמו אלא בשביבה שהיא תומר תומר שוגם כאשר אחר מטיב עמה, אל לה לשכוה שעדיף שהחטבה תהיה מאתה גם כאשר על פניו נראה שהחטבת الآخر היא מותקה. וגם פירוש זה עולה יפה עם מה שכותב המדרש רמזו רמזו לוי כי היא באמת לא נעדכה לומר לו ואת אלא זו תוכורת עבורה.

והדברים מסווג השכל גדול עבורי. פעמים רבות אנו אומרים בתפילה ובפרט בתפילה על הפרנסה יעל תצריכנו לידי מתנת בשך ודם אלא לירך המילאה והפתוחה וכו'. אך בפועל כשאחרים מס'יעים לנו הן בשכר פועלתנו, ובמיוחד כאשר זה מרווח להם, שכחים אנו בדברים אלו. ולא לחינם אמרו חכמים שככל שעוברים הדורות נחלשת האמונה בבורא יתברך. ודין אם נתבונן באבותינו ואמותינו הקדושים אשר על ארצת מגילות תימן, איך לא פסקה האמונה מפיהם והווו ושבחו לשמו על כל טובה וטובה שגמל עליהם, וגם כאשר נתפרנסו בכחות עצם או קיבלו עוזה מאחריהם, הפנו ראשם כלפי מעלה והווו ומיללו שבחים לאין ערוך למי שאמר והיה העלם.

והארכנו בכל זה מה פנוי שהוא יסוד לחינוך ילדינו לאמונה בו יתברך, שהוא שרואים ושותפים הילדים בבית, זה מה שהם סופגים ומדוברים הלאה. ולהראות עד כמה הדברים פועלים לא אחושן ממספר את אשר אירע לי עם בני הקטן בגין צי'ו. תמיד אני ניגל להשיב לילדיו כאשר הם שואלים אותי עלי דבר מה אם זה שלוי? זה של בורא עולם. פעם אחת כאשר הגעת עלי רכב חדש (לא ממש חדש אלא שהחלפת עת קודם), שאלי ילי שבגן. אבא זה האוטו שלך, של ה', כמה עלה לך?.

ואף אתם אל שכבבם לדייהם גזולים ובחורים, עדין יש תקופה וטוב אחרית מאשר כלום לו, ובפרט שדבר זה נוצרך לא רק לחינוך ילדינו אלא לעצמנו וככפי שכבר נקבע למטה. וככל שיירגיל אדם את עצמו לדבר ולדבר בעניינים אלו תמיד, ירגיש מחובר לבורא יתברך ויראה ישועות לאין ספור ויד ה' סמוכה ובطוחה עמו תמיד. Amen.

בנתיבי החינוך

הרוב אל'יהו נהרי שליט"א מנהל התית'

ויקט שליח את היונה, ותבא אליו היונה וגנו טרפ' בפי' וגנו (בראשית ח, יט). מובא במדרש רביה פרל"ג פ"ז בזהיל': מהו טרפ' קטיל, האיך מה דאת אמר (בראשית לא, לא): טרפ' טרפ' וספ', אמר לה אלו שבקתה אילן רב הוה מתעבד. מהין הביאה אותו, רב' אבא בר כהנא אמר משבושין שבארץ ישראל הביאה אותו. רב' לי אמר מהר המשחה הביאה אותו, דלא טפת ארעה דישראל במובלא, והוא שהקדוש ברוך הוא אומר לחוקאל נחוקאל כב' כד: ארץ לא מטהרה היא לא גשמה ביום ועם. רב ביבי אמר נפתחו לה שערין גן עדן והביאה אותו. אמר רב אבחו אלו מגן עדן הביאה אותו, לא היה מביאה דבר מעלה או קמנון או פלסמן, אלא רמז רמזה לו, אמרה לו לנוח מوطב מר מזה ולא מוטק מתחת ידיך. (בראשית ח, יט) ובמדרש הגדולי למהר"ז עדני וצ"ל מובא בלשון אחרת זו"ל: ותבא אליו היונה וגנו טרפ' בפי' וגנו, Mai משמע דהאי טרפ' לשאנא דמזוני הו, דכתיב הטריפני לחם חקי (משל ל, ח). ומאי שנא עללה זית, אמר ר' אליעזר אמרה יונה לפני הקב"ה היו מזונתי מרים כיות ונתונים בידך ולא היו מזון מתקיים כדבש ומוסרים ביד בשך ודם. עכ"ל לעניינו. וכדבריו מובא בגמרה סנהדרין ק"ח ע"ב ועירובין י"ח ע"ב.

יבורע מפי עליון כל המשפחות והיקרות אשר ורקע מיתם ללימוד תלמידים.

יהיר מלפני שמי, שיטו ויראו לוי' עצי הלחיהם לתלמידים תלמידים גודלים נטעים וידועים, ויראותם תקים להבטחת והזיה נסופה על פיהם נאוד החמה בתקפה, ויתקיים שם אין פץ ואין יוצאת נרחותם.

מחידושי רבותינו

פתרונות' לפרשת בראשית:
אחד חידה! עוזרן אדם וחוה בחכמה
ולטובה, ונפקחו עיניהם בחכמה לרעה.
הזכה בהגלה: יונדב דחובש.
מי בתמונה: טרם נפרחה!

איך זה?
לאחד היא ממש פירטה
ולאחר לא ממש פירטה
והתשובה בגילין ממנה
בין הפורטטים נכונה יוגרל פוטס

וירא אלדיים את האור כי טוב (בראשית א, ז)

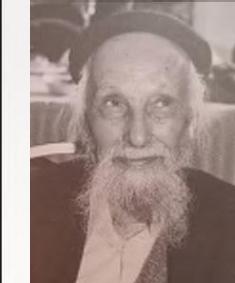
מהדרך ציה לדרך להקרמה

בחיבורו ציה לדרך להקרמה

מאכורך זה ארדיך מאד, אך עקב החשיבות חילקנוו לכמה שבתוות. זה ח"ב

ואית, והלא נראה כמה משכילים יטעו בסברותיהם ומתחלפים, זה אומר בכח זה אמר בכח, ושכלם
מקורה אחד הנה יוצאות.

התשובה בזה, גלויה וምורסתה, שאוון הטוענים משתמשים בדמיון בלבד, ודעתם שלא למחרים, ודימוי
אותם זיל לנפל שעדן לא כל חדש. ואמרו פשל ז כי רבים חללים הפללה, וזה תלמיד שלא הגיע להוראה
ומורה. וקראוו תלמיד, שלא כלו חדשיו. והנני מביא ראייה לקודושים אשר באורי: ת"ר אמר ר' יהודה בן טבאי,
אראה בנחמה, אם לא הרגת עז זומם, (כדי) לחוץיא מלבם של צדוקים שהוא אומרם. אין עד זומם נהרג, עד
שיהרג הנדוון. אמר רבי שמעון בן שטח, אראה בנחמה אם לא שפכת דם נקי. שהרי אמרו חכמים, אין עדים
זוממין נהרגים, עד שיוזמו שניין. ואין לוקין, עד שיוזמו שניין. ואין משלמין ממן, עד שיוזמו שניין. מיד, קיבל
עליו יהודה בן טבאי, שאינו מורה הלכה בפניו שמעון בן שטח:
אה. אם זה קרה לתנא מן התנאים, אנחנו עני הדעת שאנו צרכיס למדור מה שצריך למדור, ולא נשיב לכל
שואל בתחילת הדעת. עד שתאתה הדבר מכל וכל:

בן הפורטטים נכונה יוגרל פוטס

ונחוור למה שהיינו בו, כי הגנות אינה רואיה לשכל, לפי שהוא שלם. והחסרון, משתמש בו שלא כראוי. וכל הדברים יגעים לא יכול אש
לדבר. אמנם, מה שצריך אליו השכל הוא ההתבודדות והשמה במה שניתן לאותו גוף ברב או במעט, ועיבות התאותות. וזה קשה מאד, ולא
תמצא, אלא באחד מני אלף בדור. והרעה הגדולה הכלולת לכל אדם, אשה ובנים. שאם תאמר, ישתקם במעט הוא עצמו, אפשר שיסבול.
אבל לא יוכל לעזוב ערבי אשתו ובניו, וזו סגולה נפלאה ליקום העולם. נמצא. האדם משתעבד לוולטו. ולאיש אשר אלה לו, מתי יפנה לעין
בחכחות. כל הדברים, שצריך קיוםaldi, ע"ד מ"ש חז"ל, שבת קיה הבא ליתר מסיעין אותן. נמצאת למד, שהשכל ביןו ובין אור העין,
הפרש גדול. ע"מ שיפשוט התאותות הגופניות מעליין, אז יקרה אור מוחלט:

ההנחה הג' דע אתה המעיין, שאעפ"י שכטבנו שיש יתרון גדול המעלת לשכל הנקנה לאדם בערך אל העין, אמנם, יש בו חסכנות רבים אל
מה שלמעלה ממנו. והוא השכל הפועל, שמשפיע כל שלימות לשכל האדם, ומאצל לו כפי קרבתו והתבדוקתו והפרדתו מהתאותות הגוף
ה חמירות. והמשל בוזה למ"ד, לחכם גדול בחכמה, שהוא לו תלמידים הרבה מתחלפים במדרונותיהם. מהם מי שהיה בא בעת התאוסף חבריו
לקראתו בהם בלבד, ווישבם לפניו, שננים ולומדים מפו דעת ותבונה, כל אחד כפי כחו באותו העת הקבוע להם, וויצאים לעסקיהם וזה הבא
בתוכם מתוך קנהה, יצא לעסקו, ולבו אינו נקשר במאמר החכם, כי הוא מוכרח בבואו, וכן עשה כל ימיו. נמצא, אין לו שלימות בשום עין
מלימודו ודרך העבר, בלבד עשה נגד הרואים שלא יחרפונו. וכן התלמידים הינם, שאעפ"י שיצא ממש, לבו נקשר בכל מה שאמר החכם, הולך
ושונה אותם, יושב ושותה אותם, עמד ושותה אותם. ודי זה, מעלהו נכבהת מן הראשן. נמצא, קרוב במעטה אצל הרב.
ועדיין יקר ונחמד מזה, היחיד שבחבריו. לא די לו במעשה חבריו זה, אלא כל רגע ורגע, מחייב לראות (את) פניו החכם, לדבר עמו וללמוד
משמעותו, ומשתדל תמיד להדרמות אליו בכל דרכיו. ובמנשלה הא', ואתם הדרקים בה'aldiיכם. וכבר הוא מני (בני) האדם, מתחלפים
בדעותיהם, ואיני בא עתה לומר הרקיעים מכל וכל, לא יידע ולא יבינו בחשכה יתהלך. וכבה"א (תהלים כיח ה) כי לא יבינו אל פעולות ה' הירשם
ולא יבננו. ואומר, (אוב לי כ"א) ועתה לא ראו אויר בהיר הוא בשחקים. ואלו הרבקים, נגד מי שיש לו שלימות הם מתחלפים במעטה, כפי
הפשטות התאותות, ומיעוטן, יגבר השכל, מפני שהם בטבעם, אויבים ומגדים זה לזה. וצדוק האומר (כ"י) בנין הגוף, בהריסט השכל, ובבניין
השכל, בהריסט הגוף. והסוד, (חזקאל כיז ב) מלאה הארץ החרבה. ופזרל, אם יאמרו לך על רומי ועל ירושלים שתיהן חרבות, אל תאמן. שתיהן
בנייה, אל תאמן. א' חרבה וא' בנייה, האמן. מלאה זו, חרבה זו. ורומי, בניו לגוף. וירושלים, בניו לשכל. וכבר יצאו מכוונתינו, אלא
להזכיר שבל הדברים להפליג:

ועתה, דע, כי יתרון השכל הפועל, על השכל הנקנה לאדם. שזה פועל תמי, ושכל האדם, בשנים ידועים. ואם הרבה מוציא מה שבכוו אל
הபועל, אחר שהיא נעדר השלימות מכל וכל, וכשידחק עצמו בכל דבר חכמה שירעה. מוציא מאן הכח אל הפעול. מה שאין כן השכל
המציציל, לא יפנה רגע משלימותו ופועלו במקבלים, כחום השימוש הפועל תמיד בטבעו, למי שיבין עצמו לקבל חמימותו. ואם יברח לצל,
אין השימוש פועלת בו כלל. כך יקרה למשתמשים בשכלם, כפי הבנתם ישיבו מה שיוכלו להציג. כי לשכל האדם גובל בכל החכחות, וסוף
ילאה, אעפ" שאמורנו שיא משיג השגה שאין לה, תוכלית זה מצד רבי פועלותיו במני הcharm, אבל כל חכמה יש לה גובל אצלו, ועד פה
יבוא ולא יוסיף. היתרון האחד שהוא שיא לשכל האדם, כי הוא מאמין בפועלותיו ברבים מבני האדם ברגע אחד מה שאין כן
בascal האדם, אם יפנה לחכמה אחת ידועה, אי אפשר לפנות עצמו לחכמה אחרת, ותקצר נפשו לשני עניינים ברגע אחד אי
אפשר לו להשיב לשניהם, אפי, בהזאת זה. אלא, משיב לראשונה מהם, סוף אומר לשני סדר שאלתך, ואני אשיב לך כפי סברתו של רב.
אבל השכל המציציל, נוטן לבני המקרא, ולבני המשנה, ולבני התבונה, ומעשה בראשית, ומעשה מרכיבה ברגע אחד. ואצ"ל בחכחות
המשמעות. ר"ל, לחרשים, ולובנים, ולאורגים וכיוצא בהם, משיב לכל שאל, ברגע אחד. ההפרש בין זה לזה, שמים לרום וארץ לעומק: א"ב,

אחר שנקרא שבל האדם או, והוא בתכליות הילאות והקצוות, ק"ז בנו של ק"ז, שהשכל הפועל יקרה או רמיית במוחלט:

ועתה צריך ליתן עזה למי שירצה שלא יפנה ממנה ההשכל הפעול ע"ד סגולה נפלאה וקללה לעשוותה. ע"ד מ"ש בתרה (בריט ל"ה כי
קרוב אליך הדבר מאר בפיק ובלבך לעשותו. ור"ל, שלא יאמר בהפרדו מהתאות העולם ודרך הגוף ואורחותיו כמו שאמנו ודי לו.

לרפואת
שירה בת נח לוי
בשבחע"י

לרפואת
שושנה בת יחיא
ריibi בשבחע"י

לԶש"ק
תומר ישראלי בן יעקב
וואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה
דניון בשבחע"י

רב יוסף עפגין זצ"ל
מחכמי צנעה לפני כמיה
וחמשים שנה, מקובל אלה.
תנוצ"ה.

לימוד אישי
מתווך שמחה

כלכורי, גהציגות א"פ רס ופתחות רכאיות גהוואך איזטן גרו גפיהם כאוקן, איזג'ת ת"ת ות"ה אונרטס' את המבואה התואقة האינא'ה והקיא'ה דס' ק"ק תייאן איזז ג'ז כאה, מתבזבז ומחכאת. וכג' נאת א"מ צאת מלה דס' אוכראן וכפערן הרה ותחק ל-3אקי ס'פ'ו ו'ק'.

אלאת גראס' פאנק האנטס' גכ' הוללה ומפאייז, ומכ' איז איז אנט אנט. ואיסיות רע' וכג' מפאייז וככ'ווארן את סיומ' פ'יאו'ן' המת' פאנקם טהבי, אהמאט ג'ו.

ג'כ'ן ג'ו אאנטס' גק שיק'ו'ו'ם פק אאנק' ח'ז'ג' י'זאת ואנזאת מתקאן. דק'ה'ת הי' א' ג'ו גה'ו'ת שותה'ם פאנטס' קראן' דה, וילס'ק ג'ק י'ה כפאצק וטה', נאנטס'ק ס'פ'יאת, ואלאת הרכ'יאת מתקאן' פק ומכ' פ'ג' א'פ'י'ו'.

אנטס'ק א'ג' א'ג' אנטס'ק המ'י'ם והזיכרן.

אנטס'ת ס'ה'י' (האותיקה)

תורה
שלמות
באף הוא...
עמדו לי...
לומדים
ככתיס.
חווגיגים
סיום
פרשת
בראשית

הזהדנות פ'!
השבוע חולקו לתלמידי
הכיתות חוברות אשר
בهم מובאים הלכות
הליך'ות ומנהגי אבותינו,
הנושאים פרטים ובנוסח
הן כל' השתמשות לעידוד
התלמידים במלון
הchodoshim הבאים.
המעוניין ליטול דעות
בדעת להצלחת לע"נ
וכיו"ב, יצור עמננו קשר
050-4150896

האם צודק הטוען שניתן לעבד את הטהינה בשבת עם
הוציאה מה קופסה (ללא הכנה לפני השבת), או שהוא
הוציאה מה קופסה ועלבד אותה, חלקית לפחות, לפני
השבת:

נ"ב חכם אחד העיר לי כאן בז'ה"ל, יש טענים שעבוד טהינה הוא ממש דבר הפק מלישה. כי בלילה
הכוונה להזכיר, וכן אדרבה מודלים דבר סמיך ע"כ, והוא כמו שבכתב במנחת יעקב (דהאן) חלק ב' פרק
ה' דף קע"ז סעיף י"ד להזכיר מהאי טעמא, והוא חידוש. מאירך באරחות שבת חלק א' פרק ו' סעיף י'
דר' ר' ל' איתא לאסור בפשיטות כדרינו דלעיל ובתשובה עולת יעוז חlek א' סימן ני' בארכו'ת
ויצירק לעין לעת הפנאי בעומק העניין:

ובנו מורינו הרה"ג משה רצאי שליט"א בספרנו בנין משה ח'ב פ"כ"ד הל' ג'-'ד כתוב:
טהינה העשויה משומשין טחונים עם תערובת מים שהכינו מערב שבת, מותר להוסיף עליה בשבת
מים ולתנן בה מין למון ותבלין ובחומת, ולעrab אותם ביד או בכלי, כגון בקב' או מולג. שכן שכך
נילושה יפה מערב שבת אין בתוספת המשקים מושם לשיש. ובלבך שלא יתרוף בכך אלא ערבע
בנחתתי:

"טהינה גלמית" שאין בה תוספות של מים ושאר משקים, כי אם מה שהיא נילושה בבית החוץ
מהשם היזוא מהמוששין עצם בעת טהינות עד שנעשה כולה נול, לא יتن בה בתחליה בשבת
מים לא מערבה גם בנטחת, מושם שעיל' ירי' המים מצוי שהוא גנשיות קשה ועבה יותר ממה
שהיתה קורם לבן ונמצא שהוא לא, וכך אם דעתו להוסיף בה אחר כך עוד מים שתהיה רכה יותר
משהיתה תחילתה אסור מפני הנtinyה הראשונה. ועל כן אין להכינה כי אם מערב שבת ובמקומות צורך
ישאל לחכם. ולעrab בנחת בקב' או במולג וכדומה את הטהינה עצמה בשמן הצפ' על גבה למלחה,
מוסתר. וכן הדין בחמתם בטנים וכל' ביצוא בוה' עכ"ל.

פנוי הלכה

לו"ש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לו"ש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

מהליכות רבותינו

עושים ומעשים לשם שםם בכל קהילות קודש תימן, מוהצפן לדרום ומהמורח למערב, המשמשים בקדושה זו רבי בית הכנסת והן החזון והן הגבאי. כולן היו עושים ופועלים למען הציבור על מנת שלא לקבל פרנס, על אף שפעמים מלאכה זו אין בה כבוד נבלשון מעטה]. וזאת גם בבתי הכנסת השיביים לציבור ואינם רכוש פרטני. ובזה גם בימינו משתמש דרב זה, אשריהם ישראל. ה"ד שמשיך הדבר לעולמיםacci"r.

ותהיה מחשבתו קשורה למי שבראנו (שבראנו). כלל הדברים, שלא יאמר כי העיקר שלא לעשות שם עבירה, ולישא וליתן באמונה, וכי בזה, דעתך הדבר כן. ואם אתה שאלו הקדמות והבנות משובחות, כמו שסייר דוד ע"ה במומר ד' מי גור באלהין. וזה ככלם הקדמות משובחות כמו שאמר, בא דוד והעמידן על י"א. ר"ל כלל תורה ג' מצות. (תהלים ק"ט) אף לא פועל עולה בדרכו הלא, עדין צרי עסק גדול בתורה, במקרא במשנה, בהלכות ובאגודות. וככה"א (תהלים ק"ט) אתה צוית פקודך ל"מ. עם העבודה שהייא התפללה, ובעשיות המצות כתקנין. ע"י אל, נ麝 על האדם האור האמתי. וככה"א משל ר' כי כי נר מצחה וינוח וידע מקום השינה, ודרך הפחת, ומוציאו וmobai'ו בכוח הנר ההוא. נר בבית אפילו, שבו ישקט וינוח ושפע להיטיב לו. כמ"ש ר' רוזל (קדושים לט) כל העשרה כך, דרך עיטה המצוד. בשעתה, ימשך עליו אור ושפע להיטיב לו. כמ"ש ר' רוזל (קדושים לט) כל העשרה מצוח א' מטיבין לו. ותורה אור, ר"ל שהעוסק בתורה תמיד, נ麝 אליו אור ושפע שאין פסק לעולם. צא ולמד מן הסוטה, שאם היהה עוסקת בתורה, אין המים בודקין אותה. אע"פ שהדברים האלה אלדיים, התורה מבטלת אותם, קיז לזכוק האדם, שאון כל בריה יכולה לעמוד נגד העוסקים בתורה ולא עוד, אלא שהיא חרות מלארך המות, כמו שפירשו (שמות ל'ב ט) חרות על הלוחות. ומעשה דרבא בר נחמני, ודוד מלך ישראל עם מלארך המות יוכיח: א' ב', היא התורה לעוסקים בה, הה"ד (משל ר' כי) ודרך פנים, צרי להועיל לוולטך וללמדו דרך חיים. וצרי להוביחו לשם שמיים. ומתרך כך, בלימוד התורה ובעשיות המצות ולימוד אחרים, תימכו לח"י העווה"ב: שנאמר (תהלים ק"ד) וזהו אור שלמה. ואמר (תניא ב' כט) ונהורא עמה שריא:

ואמרו זיל בבריך, וירא אלדיים את האור כי טוב ויבדל, א"ר יודה ב"ר סימון, הבדיל הקב"ה את האור לעצמו. אמר, אין כל בריה יכולה להשתמש בו אלא אני. הה"ד ונהורא עמיה שרא. א"ר אבין, נטלו הקב"ה ונרתעף בו והבהיק העולם מזיוו. והזיל אמרו, גנו הקב"ה לעזריקים לעיל. משל לה"ד, למלך שהיה לו מנה יפה. אמר, זו לבני. הה"ד, (תהלים צ"ז) א"ר זרוע לעזריק ולישראל ל"ש: הנה נתבאר לך, שהוא יתי ויתעללה נקרא אור. וככל האדם, קרא אור. וככל האורת, רוחנים הם. לפי שלא נזכר בו עשייה בתחלת ענינו, כאמור, ויעש אלדיים את שני המאורות. ובכאן אמר, ויאמר אלדיים היהיא אור ויהיא אור. וירא אלדיים את האור כי טוב ויבדל, לשון הבדלה בין העיליה והעלול. ועוד, הש"ית נקרא שכט, משכט, מושכל. והשגת אלו העניינים וציורים, קשה מאד, מה שאין הפה יכול לדבר, ולא האוזן יכולה לשמעו: ועד כאן תשובה השואל בענין האור, ה' יאיר עינינו במאור תורה אמן:

בדרכיהם אתה לך....

כאשר זה לא לדוחה הרוב (ח"א)

בחור אחד, בן י"ז המרוחק של שני ימי הליכה ממערב לצעדיה, אירס את בת אחותו במטבע ריאל, במעטם הרבה, ואף נקבע ביניהם זמן לנישואין.

ברם, דור הכללה ב乞ש למונע את הנישואין, ופנה באortsו יומם לשופט, בבקשתו לשפט ב מהרה ולפסיק עוד בטרם תיערך החתונה. הוא ספר לשופט שהערב תיערך חתונת בחור שנשא את בת אחותו, ועל פי ההלכה המוסלמית בת אחותו דינה כאחות, והוא ערווה גמורה. השופט בิกש ממנו לחתום בפניו שכט טענותיו אמת, ובו במקום פסק כי הנישואין אסורים והם אינם נשואים, ואם יעברו על פסיקתו – דין מוות בסקליה.

השופט שלח את פסק הדין בידי חמישה שוטרים. אולם, השוטרים נכנסו בחמת ועם, פיזרו את כל האורחים באזומים קשים, והזהירו אותם לבב יחו. הם לקחו את החתן לצד אחד ואת אביה הכללה לצד אחר, ומסרו להם את פסק הדין. שמחתם נהפכה לאבל, וכולם בכו וקוננו, אבל היה זה פסק דין של השופט העליון. ואין לא יכול לעשות דבר.

הגינו הדברים לפני רבינו עובדיה יעבא, שהכיר את דיני האסלאמ, והוא דאג מאד. אכן, מבחינת ההלכה הקידושין תקפים, ואדרבא חשוב לעשות זאת, משום זמבשרך לא תתעלם", אך אי אפשר לעמוד באזומי אומות העולם, והיה בזו ממש פיקוח נפש.

רבי עובדיה החליט לנסוע אל עיר החתן והכללה, להיפגש עם רב המkos, ולהבהיר לו את גודל הסכנה בפרשום הדבר, שאו יאמרו אומות העולם כי היהודים מתרירים עריות. רב המקום ימן מיד את הבעל ואת אביה הכללה. רבי עובדיה חשש לכתוב גט, הויאל ופסק הדין של השופט המוסלמי היה שאינו לגורש, כי אין הקידושין תופסים. הוא ביקש שיוצמינו סופר ושני עדים, והבעל יתן גט בסתר, בחדרי חדרים, כך שהכל יישמר בסוד. ואכן, כך קיבל הכללה גט ויצאה מכלל אשת איש, והרב חור לצעדיה שש ושם, שחרי נגולה חרפה מעל היהודות.

בעבור ימים אחדים באה' ידעה חדשה, כי הבוחר קידש את גורשותו במטבע ריאל, כאשר יצאו מערם אל השוק הגודל. המגורשת עמדה בין הנשים בדרך לשוק הנשים, והmgrash עמד בין האנשים שהיו שם. היו הרבה עדים כשרים שאפשר לסמוך עליהם, ובנוכחותם קידשה הבוחר במטבע.

המשך אליו בלא בשבעה הבה

לעילוי נשמת חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אודיאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעד בשאדי ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' ארברם בן יצחק דוד טביב ז"ל,
יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצב"ה